

Németh István Péter

A Melankólia dicsérete

(levél-töredék)

Régről ismerted ezt a kórságot,
Berzsenyi Dániel, függél keresztjén
Balatontalanul puszta kék hegyek
közelében a niklai birtokodon.

Minden hét-közép egyben nagycsütörtök
– szörnyü kalendárium: Nem jön az ünnepi
föltámadás, beleszédül az ember az évszakok
körmenetébe.

Mondják: ilyenkor pangnak az életerők,
mondják: a bánat biokémiája csupán,
amikor kibírhatatlan. Zavart éngem ifjan a könyvtár
félhomályu zugában a mezítlen 40 wattos izzó,

Te pedig egyszerűen elfújtad a mécseszt,
pupilládban a világló szentjánosbogárka
fénypettye fért csak el
otthonosan.

Bántott minket az esőkopogása,
olyankor a forrongó világ
hírei nem jöttek ablakzsaldon átul.
Lebocsátottam a redőnyöm rácsait én is,

harsoghat a márciusi rügyek kórusa künn most.
Ám borostás arcunk zsibbadó maszkja mögül
csak fölszisszenünk egy barka-
símogatásra.

Ez az orvosilag depresszióknak nevezett
állapot volt hát mégis méltó hozzánk,
Hogy túléljük az elviselhetetlent,
az üstökünkkel lapdázó erősek vitalitását,

igen, ez, hogy tűrjünk az erős hordák
ügyesei közt, s az örvénylés legaljáról még
valami költőileg is használhatóval rúgjuk
ki magunkat,

amitől akár különbek lehettünk volna
heccelőinknél. Közülük mindig akad,
aki nádszálat nyomna kezünkbe, jogarunkat,
aki kockát vetne köpenyünkre,

s aki – ez a legbizonyosabb –
a bukásért egyedül felelős
victimológiai esetté nyilvánítana minket
mint a barátunk.

Ilyenkor két elesés között takarékra
állítja működését bennünk a lélek,
nem fecsérli el energiáját arra,
hogy megvédje magát, fizikálisan is

lehetetlen volna amúgy szemben a seregekkel.
Inkább van ki, akárha a pusztában,
lesoványodik, vagy épp' megnövekedett
étvágygal tetszik puhányabbnak egy szent-idióta

bátyuskánál. Holott annyi történik csupán, hogy
természetes folyamatot indít a benső,
hogy testestül-lelkestül a legidőtlenebb
bizalommal átadhassuk magunkat annak a teljességnek,

amit megkapott már az őseink is a tériszonyattal.
Mert amelyik elődünkből hiányzott e reszketés,
a nagy-nagy szorongás, az
félsz nélkül huppant le a fáról

A vadak közé, zuhant szakadékba.
Egyszóval: ki is halt fajtánk azon fele,
amelyik nem ismerte a megmentő iszonyatot.
Lám, így maradt meg valahogy meg Magyarországon.

Hogy állhasson még, annyi mindent lehet
emigy is tenni-venni, ahogy írtad:
mezei szorgalmatosságot, csupa
gyakorlati dolgot.

És egyedül és magtalanúl. Hiszen
itt van a vénség. De tovább menekíthetem
még legalább a ded jövőt addig is innen, ahol
csak a silányság az, ami nem sebződik soha.

Nem közönséges, nemes az, akit
elfog e mélakór.

Apokalipszis (2017, tus, papír, 50×70)